

André CLAESSENS

Eerste assistent van de generaal-overste van de missio- narissen van het Heilig Hart

Als pastoor en provinciaal was André CLAESSENS zowel herder als bestuurder. Speelde hij de voorbije achttien jaar een thuis-match in Ekeren, waar hij opgroeide, dan volgt vanaf januari de terugmatch in Rome. „De congregatie gaf me de kans om dienstbaar te zijn in deze parochies, nu heeft ze me elders nodig.”

‘Ik wil kleine mensen een stem geven’

Ilse VAN HALST

De pas gerestaureerde Sint-Laurentiuskerk in Ekeren heeft met haar driehoekige vorm meer weg van een uit de kluiten gewassen stenen tent. Het geïsoleerde dak, de ventilatoren die de warme lucht terug naar beneden blazen, de isolerende verf en ledverlichting getuigen dat gerechtigheid en heelheid van de schepping pastoor André na aan het hart liggen en trots is op het geleverde werk. „Ik trad in om me te engageren in het Zuiden, liefst in Brazilië. Het werd Congo”, blikt hij terug.

–U werd verkozen tot eerste assistent van de nieuwe generaal-overste. Wat zal uw taak zijn in het generale bestuur in Rome?

We zijn een jonge ploeg van vier assistenten: een Australiër, een Indonesiër, een Braziliaan en ikzelf, met mijn 67 lentes de oudste. Als eerste assistent vervang ik desgevallend de generaal-overste, een dynamische man van 47. Voor het eerst komt die uit het Zuiden, meer bepaald uit Guatemala. Dat is goed nieuws, omdat het zwaartepunt van onze congregatie in het zuidelijk halfrond ligt. Indonesië, ofschon een overwegend islamitisch land, is onze grootste provincie met meer dan driehonderd confraters en meer dan honderd jonge mensen in vorming.

–U was twaalf jaar lang overste van de Belgische provincie, tot februari laatst. Speelde dat een rol bij uw verkiezing?

Mijn bestuurservaring als provinciaal en als voorzitter van de Europese provinciaals zal me helpen om de nodige ‘palliatieve zorg’ te verlenen in Europa, waar almaar meer provincies ‘onbestuurbaar’ worden wegens gebrek aan mankracht. De grote uitdaging bestaat erin leven toe te voegen aan de jaren voor de ouderen en de jongeren de kans geven pastoraal actief te zijn. Zij treden immers meestal niet in om bejaarden te verzorgen.

Ook op het vlak van immobiëlen is onze jas intussen te groot. We bouwden heel wat op, dat vandaag echter geen dienst meer doet, maar wel veel energie opsloopt. Je kunt die gebouwen niet zomaar op de immobiëlenmarkt gooien. Tegelijk is het niet eenvoudig ze een nieuwe sociale bestemming te geven, omdat dat vaak zware investeringen vraagt. Het is een voortdu-

André Claessens: „Als eerste assistent zal ik veel moeten reizen. Als het even kan, kom ik hier dag zeggen.” © Frank Bahn Müller

rend zoeken naar gelijkgezinde partners, want het moet toch een win-winsituatie blijven.

–U zette zich in voor de vorming van confraters in Afrika. Komt die ervaring van pas?

Beslist. Ook Afrika behoort tot mijn takenpakket. Onze congregatie is al lang actief in Congo en Kameroen, waar ik verantwoordelijk was voor de vorming,

„Ik wilde hier dienstbaar zijn omdat ik hier alles gekregen heb”

evenals in Senegal. Recentelijk startten we een missie in Burkina Faso en Congo-Brazzaville. Het zijn beginnende projecten, maar het is hoopgevend. Ons verhaal gaat voort. Onze congregatie die in Europa palliatief lijkt, bloeit in het zuidelijke halfrond. Hadden we in 1994 één priester in India, dan zijn dat er vandaag meer dan tachtig.

–Na vijftien jaar keerde u terug. Waarom?

Ik was nog geen vijftig en realiseerde me dat ik niet langer moest wachten, wilde ik nog iets teruggeven aan de Kerk in Vlaanderen. Hier was – en is – de nood aan priesters groot, terwijl in Afrika steeds meer lokale priesters gevormd worden en men Afrikaanse kaders wenst.

Eerst deed ik lobbywerk in het Europees Parlement voor het Netwerk Afrika Europa Geloof en Gerechtigheid, opgericht door religieuzen om te ijveren voor meer rechtvaardige verhoudingen tussen Europa en Afrika. Toen mijn voorganger in Ekeren met pensioen ging, stelde ik me kandidaat bij de bisschop. Ik wilde hier graag dienstbaar zijn, omdat ik hier mijn roeping ontdekte en alles gekregen heb.

–U was achttien jaar pastoor in Ekeren. Laat u uw parochies achter met pijn in het hart?

Er zal een moeilijke periode aanbreken, temeer daar we voor de uitdaging staan een nieuwe pastorale eenheid op te richten met de federaties Ekeren, Merksem en Stabroek, goed voor veertien kerktorens. Ik wilde dat project nog samen met de

jonge pastoor Joeri Flerackers, die eind vorig jaar werd gewijd, op de rails zetten. Ik had gedacht hier tot mijn 75ste te kunnen blijven. Ik moet het trachten los te laten en hopen dat nieuwe medewerkers worden gevonden. Dat is een uitdaging, want veel bejaarde medewerkers die het beste van zichzelf geven, staan klaar om de vlag door te geven. Alleen, wie zal die vlag overnemen?

–Tijdens het kapittel ontmoette u paus Franciscus. Hoe inspireert hij u?

Ik ben sterk getroffen door zijn grote liefde voor de armen, die nauw aansluit bij het charisma van onze congregatie. Voor mij zijn gerechtigheid, vrede en heelheid van de schepping, of de concrete zorg voor ons gemeenschappelijke huis, een vertaling van die bekommernis om kleine mensen een stem te geven. Ook dat zal wellicht een van mijn opdrachten worden in het generale bestuur in Rome.